

Udgift, her er Tale om, om man kunde faa en Udtalelse fra den højtærede Finansminister i Retning af, at det turde forventes, at denne Toldlov vilde blive fornyet.

I øvrigt vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger særlig til det, som den højtærede Finansminister udtalte vedrørende de Ændringer, der her er stillet Forslag om. Finansministeren argumenterede ud fra, at betragtede man Forholdene i Hovedstaden, saa skulde man saa og saa højt op, før det Forslag, som er stillet fra konservativ Side, vilde betyde nogen Forbedring. Jeg vil dog som almindelig Rigsdagsmand, men ogsaa i nogen Grad som Repræsentant for en Provinsby, udtale, at jeg overhovedet ikke kan se, at der foreligger nogen rimelig økonomisk Begrundelse for, at Stedstillæget i København skal være højere end i nogen anden By i Landet. Jeg ved meget vel, at der er visse Ting, der er dyrere i København end ude i Provinsen, men jeg ved lige saa sikkert, at den Skatteprocent, som man har i visse Købstæder, er saa uhyre, at den Udgift, der derigennem paaføres de paagældende Tjenestemænd, efter mine Begreber fuldt ud kan opveje det, som det paa andre Maader kan koste mere at bo i København end i Provinsen. Ud fra den Betragtning mener jeg — og det mener jeg selvfølgelig ganske uden Hensyn til, om man i et eller andet Udvalg har været enig om noget andet —, at denne Forskel i Stedstillæget ikke lader sig begrunde ud fra, hvad det koster at leve, og denne Begrundelse har man, maaske for saa vidt af gode Grunde, ej heller anvendt. Man har vendt sig mod noget andet, idet man har sagt, at denne Forskel vil man have, fordi man i København har Eksempler paa, at Mænd, der lever i de frie Erhverv under Forhold, som svarer til Tjenestemændenes, har mere i Løn end de paagældende Tjenestemænd. Dette er i det hele, synes jeg, en underlig Begrundelse for en saadan Forandring i Tjenestemandsløven som den, her er Tale om. Man kan ikke efter mine Begreber bruge en saadan Begrundelse i et enkelt Tilfælde og ikke ville fastholde den over det hele. Vilde man fastholde den, vilde man anvende det Princip som det grundlæggende for Fastsættelsen af Tjenestemandslønningerne, at deres Størrelse overalt skulde svare til Indtægten i de frie Erhverv for de Mænd, hvis Stilling svarede til de paagældende Tjenestemænds, skulde jeg ikke have det ringeste at indvende derimod, men det gør man jo ikke. Jeg maa altsaa hævde, at Bestemmelsen om, at Hovedstaden skal have større Stedstillæg end visse andre Købstæder, er ube-

grundelig ud fra de almindelige Synspunkter, man ellers anlægger.

Den højtærede Minister — og jeg tror — endnu stærkere den ærede Ordfører (Valdemar Olsen) udtalte, at vel skulde Rigsdagen have Indflydelse paa, hvordan man skulde ordne sig med Tjenestemændene, men saa vidt jeg forstod, gik begge de Herres Udtalelser ud paa, at Rigsdagen skulde i Grunden ikke have med andet at gøre end at vedtage, hvor mange Penge man vilde anvende, og saa skulde i øvrigt Administrationen og Tjenestemændene selv afgøre, hvorledes disse Penge skulde fordeles. Jeg maa paa det bestemteste protestere mod en saadan Forringelse af Rigsdagens Indflydelse. Jeg maa absolut hævde, at Rigsdagen i ganske overordentlig høj Grad maa være interesseret i Fordelingen, ud fra den Betragtning, at man gennem hele den Konstruktion, som Tjenestemandsløven har, til enhver Gren af Statens Virksomheder maa kunne faa de dertil egnede Folk. Det er jo netop dette sidste, der i saa høj Grad er Begrundelsen for de Ændringsforslag, der er stillet fra mit Partis Side, og om dette Forhold udtalte det ærede Medlem Hr. Pürschel sig jo ogsaa ved Lovforslagets første Behandling. Det, der efter vore Begreber maa være det fundamentale, er altsaa i meget høj Grad dette, at de højere Tjenestemandstillinger bliver saaledes lønnet, at man kan gaa ud fra, at man kan faa de rigtige Folk til dem. Vil man heroverfor sige: Ja, men her foreligger jo et Forlig, som viser, at Tjenestemændene i disse Pladser gennem de Repræsentanter, de har haft ved disse Forhandlinger, har tiltraadt det, der her foreslaas, maa jeg sige, som jeg ofte vil kunne faa Lejlighed til at sige om en Kommissionsbetænkning, der foreligger enstemmigt, at derpaa lægger jeg nu ikke afgørende Vægt. Enhver, som har deltaget i Kommissionsbehandlinger og Udvalgsbehandlinger, ved, at man meget ofte skrider til at gøre visse Indrømmelser maaske netop i særlig Grad for at naa Enstemmighed. Den *Begrundelse*, der foreligger for Enstemmigheden, maa være det afgørende, og jeg maa altsaa hævde, at her har Rigsdagen ikke alene Ret, men ogsaa Pligt til at skønne over, om de Regler, man er inde paa, er de rigtige. Jeg maa hævde, at efterhaanden som disse Stedstillæg og Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg er blevet en saa overordentlig stor Del af hele Lønningen, har Tjenestemandslønningerne faaet en saadan Struktur, at det maa befrygtes, at det netop vil komme til at knibe med at faa egnede Kræfter til de højere og højeste